

[Pürschel.]

vil altsaa sige, at rundt regnet $3\frac{1}{2}$ pCt. af disse Sager for forsætligt Drab førte til, at Livsstraf blev idømt. Den er jo aldrig eksekveret, men har altsaa i $3\frac{1}{2}$ pCt. af disse Tilfælde været idømt. Nu spørger jeg, om man tror, at dette skulde have nogen særlig generalpræventiv Virkning, naar Chancen i de Tilfælde, hvor der er begaaet forsætligt Drab, er saaledes, at der i $96\frac{1}{2}$ pCt. Tilfælde er Mulighed for ikke at blive idømt Livsstraf og kun i $3\frac{1}{2}$ pCt. Mulighed for at blive idømt den, og naar der saa dørovenpaa lægges Chancen for Benaadning, der her i Landet er 100 pCt., men som intetsteds i Udlandet har været under 50 pCt., hvorved Chancen for at miste Livet altsaa i Virkeligheden formindskes til ca. $1\frac{3}{4}$ pCt. Jeg tror, at man kan være rolig paa dette Punkt.

Jeg vil ogsaa gerne gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til de anmeldte Forbrydelsers Tal. Der har jeg Tallene for Aarene fra 1921 til 1927. I disse Aar er de anmeldte Forbrydelsers Tal for hele Landets Vedkommende steget meget betydeligt; de er steget fra ca. 42 000 til omtrent 63 000, det vil altsaa sige med rundt regnet 50 pCt. Langt den største Del af disse Forbrydelser er Berigelsesforbrydelser; de udgjorde af det første Tal ca. 37 000, af det sidste ca. 57 000, det vil sige, at de er steget med godt 50 pCt. De simple Tyverier udgør af Berigelsesforbrydelserne i det første Aar ca. 24 000, i det sidste godt 35 000; de er altsaa ogsaa steget med ca. 50 pCt. De grove Tyverier er steget fra godt 6 000 til tæt ved 11 000, det vil sige med ca. 80 pCt.; og Bedragerier er steget fra omtrent 7 000 til godt 11 000, det vil sige med 50 pCt. Overhovedet viser det sig, at talmæssigt indtager Bedrageri ikke en mere fremskudt Stilling i Berigelsesforbrydelserne, end det gjorde ved Periodens Begyndelse. Naar denne Forbrydelse har tildraget sig særlig Opmærksomhed i de senere Aar, er det altsaa ikke paa Grund af Tallet, men paa Grund af Bedrageriernes Omfang og paa Grund af Bedragerernes Stilling i Samfundet.

Hvad Volds- og Sædelighedsforbrydelserne angaar indenfor samme Periode, 1921—27, var der i 1921 948 Voldsforbrydelser anmeldt og i 1927 efter en jævn Stigning 1272. Det vil sige en Stigning paa ca. 33 pCt., altsaa med en Trediedel rundt regnet. Af Sædelighedsforbrydelserne anmeldtes i 1921 1 260. Maksimum naas i 1925 med 1 550, og vi ender med 1 345. Hvis vi fra de 1 345 drager 1 260, faar vi

en Stigning paa kun 85, altsaa en rent minimal Stigning.

Jeg har forsøgt at udregne nogle Procenttal og ser deraf det ganske morsomme, at det samlede Antal anmeldte Forbrydelser her i Landet kan man praktisk talt finde, naar man til de anmeldte Berigelsesforbrydelsers Antal lægger 6000. Det gælder for hele Perioden gennem 1921—27, og allerede heraf kan man se, hvilken overvældende Indflydelse Berigelsesforbrydelserne har paa disse Tal. I 1921 udgjorde Berigelsesforbrydelserne ca. 87 pCt. af samtlige anmeldte, i 1927 ca. 91. I 1921 var Voldsforbrydelserne 2,2 pCt. af samtlige anmeldte, i 1927 2 pCt. Sædelighedsforbrydelserne var i 1921 3 pCt. af samtlige anmeldte, i 1927 2,1 pCt.

Man vil altsaa se, at disse Tal, selv om de skal omgaaes med Varsomhed, dog viser dette, at Stigningen for disse Forbrydelser, som man særlig har fæstet sig ved her, følger ikke med den almindelige Stigning af Kriminaliteten her i Landet, og jeg tror jo, at man har Lov til at sige, at vi gennem Interneringen, som jo opretholdes, og gennem Sikkerhedsforvaringen har faaet et Middel, der overfor Sædelighedsforbryderne vil vise sig i særlig Grad effektivt, og at baade Arbejdshus og Sikkerhedsforvaring ogsaa vil vise sig at være vel egnede Midler til at bekæmpe Berigelsesforbrydelserne og overfor det, man særlig vil kunne skære bort, de professionelle Forbrydere og Vaneforbrydere, vil jeg gøre opmærksom paa, at dette vil have ikke blot den Betydning, at man udelukker disse Folk fra selv at begaa Forbrydelser, men ogsaa den, at man afskærer dem fra at danne Skole og derved at drage en hel Del unge Individuer, som maaske ellers ikke vilde komme ind paa Banen, herind.

Dernæst vil jeg gøre nogle Bemærkninger om Fortabelse af borgerlige Rettigheder. Vi ved alle, at Forholdet nu er dette, at man kan blive dømt for en i den offentlige Mening vanærende Handling, men hvad dette er, findes intetsteds fastsat. Det hviler paa en administrativ Praksis og maa i hvert enkelt Tilfælde tages op til Undersøgelse og Afgørelse af de Myndigheder, som har en Sag, hvor en saadan Afgørelse har Betydning f. Eks. med Hensyn til Meddelelse af visse Bevillinger, Opnaaelse af Stemmeret, Valgbarhed og alt, hvad dertil hører.

Der indføres nu i Loven den Ordning, at det ved hver Dom bestemmes, om borgerlige Rettigheder fortabes eller ikke, og at de kan fortabes enten for et vist Tidsrum, mindst 5 Aar, eller for bestandig. Hvis de er fortabt for et vist Tidsrum, vil det sige, at